

**KARIN
SLAUGHTER
GOEDE DOCHTER**

Vertaling Ineke Lenting

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2017 Karin Slaughter
Oorspronkelijke titel: *The Good Daughter*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2017 Ineke Lenting
Omslagontwerp: Buro Blikgoed
Omslagbeeld: © Magdalena Russocka / Trevillion Images
Foto auteur: © Alison Rosa
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1141 7
ISBN 978 94 027 5266 3(e-book)
NUR 305
Eerste druk juni 2017
Zestiende druk oktober 2022

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

DONDERDAG 16 MAART, 1989

Wat er met Samantha gebeurde

Het was alsof er duizend wespen in Samantha Quinns benen prikten toen ze over de lange, verlaten oprit naar de boerderij rende. Het roffelende geluid van haar gympen op de kale aarde ging gelijk op met het jachtige gebons van haar hart. Zweet had haar paardenstaart in een dik touw veranderd, dat ritmisch tegen haar schouders zwiepte. De tere botten in haar enkels stonden op knappen, zo voelde het.

Ze zette een tandje bij, zoog bijna stikkend de droge lucht op en sprintte rechtstreeks de pijn in.

Verderop stond Charlotte, in de schaduw van hun moeder. Ze stonden allemaal in de schaduw van hun moeder. Gamma Quinn was rijzig, met levendige blauwe ogen, kort donker haar, een huid zo bleek als een envelop en een scherpe tong die je pijnlijk kon raken. Al vanuit de verte zag Samantha de dunne streep van Gamma's afkeurende lippen toen ze naar de stopwatch in haar hand keek.

De wegtikkende seconden weergalmden in haar hoofd. Ze dwong zichzelf nog harder te rennen. De pezen die als strakke koorden door haar benen liepen, krijsten het uit. De wespen drongen haar longen binnen. Het kunststof stokje voelde glibberig in haar hand.

Twintig meter. Vijftien. Tien.

Charlotte ging in de starthouding staan, haar lichaam van Samantha afgewend en haar blik recht naar voren, en begon te rennen. Blindelings strekte ze haar rechterarm naar achteren in afwachting van de klap van het stokje in haar handpalm, klaar om de volgende afstand af te leggen.

Dit was de blinde wissel. Het doorgeven vereiste vertrouwen en coördinatie, maar net als alle vorige keren in het afgelopen uur schoten ze daarin allebei tekort. Charlotte aarzelde en keek achterom. Samantha wierp zich slingerend naar voren. De stok schoof langs Charlottes pols naar boven, langs het rode schaafspoor, zoals al twintig keer eerder.

Charlotte gilde. Samantha struikelde. De stok viel. Gamma vloekte luid.

‘Ik ben er klaar mee.’ Gamma schoof de stopwatch in de borstzak van haar overall. Met grote stappen liep ze naar het huis. Haar blote voetzolen waren rood van de aarde op het kale erf.

Charlotte wreef over haar pols. ‘Stomme trut.’

‘Idioot.’ Samantha probeerde lucht in haar trillende longen te zuigen. ‘Je moet niet achteromkijken.’

‘En jij moet mijn arm niet openscheuren.’

‘Het heet een blinde wissel, niet een gestoorde wissel.’

De keukendeur sloeg dicht. Ze keken allebei naar de honderd jaar oude boerderij, een rommelig, schots en scheef gebouw, een eerbetoon aan de tijd dat er nog geen gediplomeerde architecten en bouwvergunningen waren. Zelfs de ondergaande zon kon de scherpe contouren niet verzachten. In de loop der jaren was er niet meer dan het hoognodige laagje witte verf op aangebracht. Voor de vuile ramen hingen versleten kanten gordijnen. Na ruim een eeuw van zonsopkomsten boven North Georgia was de voordeur even grauw uitgebeten als drijfhout. Er zat een knik in het dak, een fysiek symbool van de last die het huis moest torsen nu de Quinns er waren komen wonen.

Tussen Samantha en haar dertienjarige zusje zaten twee jaar en een leven aan onmin, maar op dat moment hadden ze in elk geval dezelfde gedachte: ik wil naar huis.

Thuis was een roodstenen bungalow dichterbij de stad. Thuis waren de slaapkamers uit hun kindertijd, versierd met posters en stickers, en in Charlottes geval met groene viltstift. Thuis hadden ze een keurig vierkant gazon als voortuin, niet een kaal stuk door kippen opengekrabde aarde met een oprit van vijfenzeventig meter, zodat je iedereen kon zien aankomen.

Geen van allen hadden ze gezien wie er op het roodstenen huis afkwam.

Hoewel het nog maar acht dagen geleden was dat hun leven was verwoest, voelde het als een eeuwigheid. Die avond waren Gamma, Samantha en Charlotte naar de school gelopen voor een atletiekwedstrijd. Hun vader was aan het werk geweest, want Rusty was altijd aan het werk.

Later wist een buurman zich te herinneren dat een onbekende zwarte

auto langzaam door de straat was gereden, maar niemand had de molo-tovcocktail door de erkerruit van het huis zien vliegen. Niemand had de rook uit de goten zien golven of de vlammen aan het dak zien likken. Tegen de tijd dat er alarm was geslagen, was het huis al een smeulend zwart gat geweest.

Kleren. Posters. Dagboeken. Knuffels. Huiswerk. Boeken. Twee goudvissen. Kwijtgeraakte melktandjes. Verjaardagsgeld. Gestolen lipsticks. Verstopte sigaretten. Trouwfoto's. Babyfoto's. Het leren jack van een jongen. Een liefdesbrief van dezelfde jongen. Mixtapes. Cd's, een computer, een tv, een thuis.

'Charlie!' Met haar handen in de zij stond Gamma op het stoepje bij de keukendeur. 'Kom, tafeldekken.'

Charlotte keerde zich naar Samantha toe en zei: 'Laatste woord!', voor ze op een drafje naar het huis liep.

'Sukkel,' mompelde Samantha. Alsof je het laatste woord kreeg door 'laatste woord' te zeggen.

Zelf liep ze langzaam op haar rubberen benen naar het huis, want zij was niet de debiel die niet eens naar achteren kon reiken in afwachting van een estafettestokje dat in haar hand werd geklapt. Ze snapte niet waarom Charlie dat simpele doorgeven niet onder de knie kreeg.

Ze zette haar schoenen met daarin haar sokken naast die van Charlotte op het keukenstoepje. Binnen was het bedompt en benauwd. 'Liefdeloos' was het eerste woord dat bij Samantha opkwam toen ze de deur door liep. De vorige bewoner, een alleenstaande man van zesennegentig, was vorig jaar gestorven in de slaapkamer op de begane grond. Van een vriend van hun vader mochten ze in het boerenhuis wonen tot er een akkoord was gesloten met de verzekering. Als er al een akkoord werd gesloten. Kennelijk was er een meningsverschil over de vraag of hun vaders handelwijze tot brandstichting had geleid.

De publieke opinie was eenduidig, wat waarschijnlijk de reden was waarom de eigenaar van het motel waar ze de afgelopen week hadden ge-bivakkeerd, hun had verzocht een ander onderkomen te zoeken.

Samantha sloeg de keukendeur dicht, anders bleef hij steken. Op het

olijfgroene fornuis stond een pan koud water. Een pak spaghetti lag ongeopend op het bruine triplex keukenblad. Het was muff en vochtig in de keuken, het meest liefdeloze vertrek in het huis. Nog geen twee voorwerpen pasten bij elkaar. De ouderwetse koelkast liet een scheet telkens wanneer je de deur opende. Een emmer onder de spoelbak trilde geheel uit eigen beweging. Rond de hobbelige spaanplaten tafel stond een allegaartje aan stoelen. De bolle gipswanden vertoonden witte vlekken waar ooit foto's hadden gehangen.

Charlotte stak haar tong uit terwijl ze papieren borden op tafel wierp. Samantha pakte een plastic vork en floepte die tegen het gezicht van haar zus.

Charlotte hapte naar adem, maar niet uit boosheid. 'Jezus, dat was knap!' Na een sierlijke salto was de vork recht tussen haar lippen beland. Ze reikte Samantha het ding weer aan. 'Ik doe de afwas als het je twee keer achter elkaar lukt.'

'Als jij hem één keer in mijn mond krijgt, doe ik de hele week de afwas,' zei Samantha op haar beurt.

Charlotte kneep één oog dicht en richtte. Terwijl Samantha de gedachte van zich af probeerde te zetten dat het wel heel stom was om je zusje uit te nodigen een vork naar je gezicht te gooien, kwam Gamma binnen met een grote kartonnen doos in haar handen.

'Geen bestek naar je zus gooien, Charlie. Sam, help eens zoeken naar die koekenpan die ik laatst heb gekocht.' Gamma zette de doos met een klap op tafel. Op de buitenkant stond: ALLES \$1 PER STUK. Door het hele huis stonden tientallen slechts gedeeltelijk uitgepakte dozen. Ze vormden een labrynt door kamers en gangen en waren allemaal gevuld met goedkope troep uit kringloopwinkels.

'Bedenk eens hoeveel geld we uitsparen!' had Gamma uitgeroepen terwijl ze een verschoten paars Church Lady-T-shirt omhoog had gehouden met de tekst WELL, ISN'T THAT SPE-CIAL?

Tenminste, Samantha dacht dat dat erop stond, want ze had zich snel samen met Charlotte in een hoek teruggetrokken, dodelijk beschaamd omdat ze van hun moeder kleren van vreemden moesten dragen. Sokken

van vreemden. Zelfs ondergoed van vreemden, tot hun vader daar godzijdank zijn veto over had uitgesproken.

‘Jezus!’ had Rusty uitgeroepen. ‘Waarom naai je ons niet meteen in jutezakken? Dan ben je gelijk klaar.’

‘Dus nu moet ik ook al leren naaien?’ had Gamma woedend geantwoord.

Hun ouders ruzieden tegenwoordig over nieuwe dingen, want er waren geen oude dingen meer om ruzie over te maken. Rusty’s pijpenverzameling. Zijn petten. Zijn stoffige juridische boeken, die hij door het hele huis liet slingeren. Gamma’s vakbladen en onderzoeksartikelen vol rode strepen en cirkels en aantekeningen. Haar Keds-gympen, die ze bij de voordeur uitschopte. Charlottes vliegers. Samantha’s haarclips. De koekenpan van Rusty’s moeder was er niet meer. De groene crockpot, een huwelijks-geschenk, was er niet meer. Het oventje met zijn aangebrande luchtje was er niet meer. De keukenklok in de vorm van een uil waarvan de ogen heen en weer gingen. De haakjes waaraan ze hun jassen hingen. De muur waaraan de haakjes bevestigd waren. Gamma’s stationcar, die als een dinosaurïërfossiel in de geblakerde grot stond die ooit hun garage was geweest.

In de boerderij stonden vijf gammele stoelen, die waren overgebleven na de boedelverkoop, een oude keukentafel, die te goedkoop was om voor antiek te kunnen doorgaan, en een grote kledingkast, die klem was gezet in een kleine inloopkast en die een of andere sjacheraar volgens hun moeder misschien voor een grijpstuiver uit elkaar wilde halen.

Er hing niets in de kledingkast. Er lag niets opgevouwen in de laden in de bijkeuken of op de hoge planken in de voorraadkamer.

Ze waren twee dagen geleden in de boerderij getrokken, maar er was nog nauwelijks een doos uitgepakt. De gang bij de keuken was een doolhof van foutief geëtiketteerde dozen en vlekkerige bruinpapieren zakken, die pas geleegd konden worden als de kasten schoon waren, en de kasten werden pas schoongemaakt als Gamma haar dochters daartoe dwong. Boven lagen de matrassen op kale vloeren. Op omgekeerde kisten stonden gebarsten lampen zodat ze konden lezen, en de boeken die ze lazen waren niet eens van henzelf, maar geleend van de openbare bibliotheek in Pikeville.

Elke avond deden Samantha en Charlotte een handwas: hun hardloopshorts, sport-bh's, enkelsokken en Lady Rebelsportshirts, want dat waren zo ongeveer de enige spullen die aan de vlammen ontsnapt waren.

'Sam.' Gamma wees naar de airco in het raam. 'Zet dat ding eens aan zodat er wat frisse lucht binnenkomt.'

Samantha bestudeerde de grote metalen doos tot ze de AAN-knop had gevonden. Een motor begon te draaien. Koele lucht met een vleugje vochtige gebraden kip siste door het ventilatiegat. Ze keek uit het raam naar de tuin naast het huis. Bij de vervallen schuur stond een roestige trekker. Ernaast stak een of ander landbouwwerktuig half omhoog uit de grond. De Chevette van haar vader zat vol aangekoekte modder, maar hij was in elk geval niet aan de garagevloer vastgesmolten, zoals de stationcar van haar moeder.

'Hoe laat moeten we papa van zijn werk halen?' vroeg Samantha.

'Die krijgt wel een lift van iemand van het gerechtsgebouw.' Gamma wierp een blik op Charlotte, die vrolijk fluitend een vliegtuigje vouwde van een papieren bord. 'Hij is met die zaak bezig.'

Die zaak.

De woorden stuiterden rond in Samantha's hoofd. Haar vader was altijd met een zaak bezig, en er waren altijd mensen die hem erom haatten. In heel Pikeville was niet één 'vermeende' crimineel te vinden, al was het nog zulk uitschot, die Rusty Quinn niet wilde verdedigen. Drugsdealers. Verkrachters. Moordenaars. Inbrekers. Autodieven. Pedo's. Ontvoerders. Bankrovers. Hun dossiers lazen als pulpromans, die altijd even slecht afliepen. In de stad werd Rusty de Advocaat van de Verdoemden genoemd, net als ooit Clarence Darrow, maar voor zover Samantha wist, had niemand destijds een brandbom naar het huis van Clarence Darrow gegooid omdat hij een onschuldige uit de dodencel had bevrijd.

Daar ging het namelijk om bij die brand.

Op dezelfde dag dat Ezekiel Whitaker, een zwarte man die ten onrechte was veroordeeld voor de moord op een blanke vrouw, de gevangenispoort uit was gelopen, was er een fles met brandende kerosine door het erker-raam van de Quinns gesmeten. Voor het geval de boodschap niet duide-

lijk genoeg was, had de brandstichter ook de woorden NIGGER LOVER over de ingang van de oprit gespoten.

En nu verdedigde Rusty een man die ervan werd beschuldigd een negentienjarig meisje te hebben ontvoerd en verkracht. Blanke man, blank meisje, maar evengoed liepen de gemoederen hoog op, want hij was een blanke man uit een asociale familie en zij een blank meisje uit een gegoede familie. Rusty en Gamma bespraken de zaak nooit openlijk, maar de bijzonderheden van de misdaad waren zo huiveringwekkend dat de geruchten vanuit de stad onder de voordeur door waren gesijpeld, zich met de lucht in de ventilatieroosters hadden vermengd en 's nachts, wanneer ze probeerden te slapen, hun oren binnengonsden.

Penetratie met vreemd voorwerp.

Wederrechtelijke vrijheidsberoving.

Tegennatuurlijke misdrijven.

In Rusty's dossiers zaten foto's die zelfs door de nieuwsgierige Charlotte werden gemeden. Op sommige was namelijk het meisje te zien dat zichzelf had opgehangen in de schuur bij haar woonhuis na de verschrikkelijke dingen die de man haar had aangedaan.

Samantha zat bij de broer van het dode meisje op school. Hij was twee jaar ouder, maar zoals iedereen wist hij wie haar vader was, en wanneer ze door de gang met de kluisjes liep, was het alsof ze door het roodstenen huis liep terwijl de vlammen aan haar huid likten.

De brand had haar niet alleen van haar slaapkamer, haar kleren en haar gestolen lipsticks beroofd. Ze was ook de jongen van het leren jack kwijtgeraakt, evenals de vriendinnen die haar altijd uitnodigden voor feestjes, films en slaappartijtjes. Zelfs haar geliefde atletiekcoach, die haar sinds groep acht had getraind, was opeens met het smoesje gekomen dat hij geen tijd meer had om haar te begeleiden.

Gamma had tegen de directeur gezegd dat ze de meisjes een paar dagen thuisshield zodat ze konden helpen uitpakken, maar Samantha wist dat het was omdat Charlotte na de brand elke dag huilend uit school was thuisgekomen.

'Ah, shit.' Gamma maakte de kartonnen doos weer dicht en staakte de

zoektocht naar de koekenpan. ‘Hopelijk vinden jullie het niet erg om voor een avond vegetariër te zijn.’

Ze vonden het geen van beiden erg, want het maakte toch niets uit. Gamma was een schrikbarend slechte kok. Ze haatte recepten. Ze had kruiden de oorlog verklaard. Als bij een wilde kat die je probeert te temmen, gingen haar haren overeind staan bij het woord ‘huishouden’.

Harriet Quinn werd niet Gamma genoemd omdat een vroegwijs kind niet in staat was het woord ‘mama’ uit te spreken, maar omdat ze twee doctorstitels bezat, één in natuurkunde en één in iets al even knaps waarvan Samantha de naam niet kon onthouden, maar als ze moest gokken, had het iets te maken met gammastralen. Haar moeder had voor de NASA gewerkt, was vervolgens naar Chicago gegaan om voor Fermilab te werken, waarna ze naar Pikeville was teruggekeerd om voor haar stervende ouders te zorgen. Als er al iets romantisch school in het feit dat Gamma een veelbelovende wetenschappelijke carrière had opgegeven om met een advocaat uit een klein stadje te trouwen, dan was dat Samantha ontgaan.

‘Mam.’ Charlotte plofte aan tafel neer en liet haar hoofd in haar handen rusten. ‘Ik heb buikpijn.’

‘Heb je geen huiswerk?’ vroeg Gamma.

‘Scheikunde.’ Charlotte keek op. ‘Wil jij me helpen?’

‘Het is geen raketwetenschap.’ Gamma dumpte de spaghetti in de pan koud water op het fornuis. Met een draai aan de knop opende ze het gas.

Charlotte sloeg haar armen om haar middel. ‘Bedoel je dat het geen raketwetenschap is, dus dat ik het ook in mijn eentje kan, of bedoel je dat het geen raketwetenschap is en dat je me dus niet kunt helpen, aangezien dat de enige wetenschap is waar jij goed in bent?’

‘Er zitten te veel voegwoorden in die zin.’ Gamma hield een lucifer bij het gas. Een plotselinge ‘woesj’ verschroeide de lucht. ‘Ga je handen wassen.’

‘Dit was anders een heel normale vraag.’

‘Nu.’

Theatraal kreunend stond Charlotte op van tafel, waarna ze met grote passen de lange gang door liep. Samantha hoorde een deur open- en weer dichtgaan, daarna een tweede deur open- en weer dichtgaan.

‘Flut!’ brulde Charlotte.

Op de lange gang kwamen vijf deuren uit, en er viel geen wijs uit te worden. Een deur voerde naar de enge kelder. Een tweede naar de kledingkast. Een van de middelste deuren leidde vreemd genoeg naar het slaapkamertje beneden, waar de oude man was gestorven. Een andere bracht je in de voorraadkamer. En dan was er de deur van de badkamer. Zelfs na twee dagen wisten ze nog steeds niet precies welke deur naar welke ruimte leidde.

‘Gevonden!’ riep Charlotte, alsof ze allemaal ademloos hadden zitten wachten.

‘Ondanks haar taalgebruik wordt dat kind ooit een dijk van een advocaat,’ zei Gamma. ‘Dat hoop ik tenminste. Als ze geen geld kan verdienen met argumenteren, verdient ze het nergens mee.’

Samantha glimlachte bij het beeld van haar slordige, warrige zus in een blazer en met een diplomatenkoffertje. ‘Wat ga ik later worden?’

‘Wat je maar wilt, kind, zolang het maar niet hier is.’

Dat onderwerp kwam de laatste tijd vaker ter sprake: Gamma’s wens dat Samantha vertrok, alles achter zich liet om te doen wat ze wilde, als het maar niet was wat vrouwen hier doorgaans deden.

Gamma had zich nooit thuis gevoeld tussen de moeders van Pikeville, ook niet toen Rusty’s werk hen nog niet tot verschoppelingen had gemaakt. Buren, leraren, mensen op straat, ze hadden allemaal een mening over Gamma Quinn, en die mening was zelden positief. Ze was te slim. Ze was een moeilijke vrouw. Ze wist niet wanneer ze haar mond moest houden. Ze weigerde zich aan te passen.

Toen Samantha klein was, was Gamma gaan hardlopen. Ze was al een sportfreak voor iedereen het werd, zoals ze met alles een voorloopster was. In het weekend liep ze marathons, en voor de tv werkte ze haar Jane Fondatapes af. Het kwam niet alleen door haar sportieve prestaties dat mensen haar niet konden uitstaan. Ze was niet te verslaan, of het nu om schaken, Triviant of Monopoly ging. Bij Jeopardy! wist ze alle antwoorden. Ze wist wanneer je ‘hun’ of ‘hen’ moest gebruiken. Onjuiste informatie verdroeg ze niet. Ze keek neer op gangbare godsdiensten. In gezelschap had ze de bizarre gewoonte obscure feiten te spuien.

Wist je dat panda's vergrote polsbotten hebben?

Wist je dat kammosselen rijen ogen op hun mantel hebben?

Wist je dat het graniet in de Grand Central Terminal in New York meer straling afgeeft dan aanvaardbaar wordt geacht bij een kerncentrale?

Of Gamma gelukkig was, of ze genoot van haar leven, of ze blij was met haar kinderen, of ze van haar man hield, dat waren losse, niet bij elkaar passende brokjes informatie in de duizendstukkenpuzzel die hun moeder was.

‘Waar blijft je zus?’

Samantha leunde achterover op haar stoel en keek de gang in. Alle vijf de deuren zaten dicht. ‘Misschien heeft ze zichzelf doorgespoeld.’

‘In een van die dozen zit een ontstopper.’

De telefoon ging, het scherpe gerinkel van een bel binnen in de ouderwetse draaitelefoon aan de muur. In het roodstenen huis hadden ze een draadloze telefoon gehad, en een antwoordapparaat om de binnenkomende telefoontjes te filteren. De eerste keer dat Samantha het woord ‘fuck’ had gehoord, was op het antwoordapparaat. Ze was samen met haar vriendin Gail van de overkant geweest. Toen ze binnen waren gekomen, was de telefoon gegaan, maar Samantha was te laat geweest om op te nemen en het apparaat had de honneurs waargenomen.

‘Rusty Quinn, vuile klootzak, ik sla je helemaal de tering in, man. Hoor je me? Ik vermoord je en verkracht je vrouw, en je dochters ga ik villen als een fucking stel herten. Laffe, gore tyfushond!’

De telefoon ging voor de vierde keer. Voor de vijfde keer.

‘Sam.’ Gamma klonk streng. ‘Charlie mag niet opnemen.’

Samantha stond op van tafel. En ik dan, zei ze in gedachten. Ze nam de hoorn van de haak en drukte die tegen haar oor. Automatisch trok ze haar kin in en spande haar kaak, in afwachting van een klap. ‘Hallo?’

‘Hé, Sammy-Sam. Geef me je moeder even.’

‘Papa,’ verzuchtte Samantha. Ze zag Gamma kort met haar hoofd schudden. ‘Die is net naar boven gegaan en zit in bad.’ Te laat besefte ze dat dit hetzelfde excuus was dat ze uren geleden had aangevoerd. ‘Moet ze terugbellen?’

‘Ik heb het gevoel dat onze Gamma de laatste tijd wel erg veel met hygiëne bezig is,’ zei Rusty.

‘Bedoel je sinds het huis is afgefikt?’ Het was eruit voor Samantha het wist. De verzekeringsagent van Pikeville Fire and Casualty was niet de enige die de brand aan Rusty Quinn zelf weet.

Rusty grinnikte. ‘Nou, toch fijn dat je dat zo lang hebt ingehouden.’ Aan de andere kant van de lijn klikte zijn aansteker. Kennelijk was haar vader vergeten dat hij op een stapel bijbels had gezworen te zullen stoppen met roken. ‘Hoor eens, schat, zeg tegen Gamma wanneer ze uit bad komt dat ik de sheriff vraag een patrouillewagen te sturen.’

‘De sheriff?’ Samantha probeerde haar paniek op Gamma over te brengen, maar die bleef met haar rug naar haar toe staan. ‘Is er iets?’

‘Nee, er is niks, snoes. Alleen hebben ze die gast die ons huis in brand heeft gestoken niet gepakt, en vandaag is er weer een onschuldige vrijgelaten, en ook dat vindt niet iedereen even geweldig.’

‘Bedoel je de man die dat meisje heeft verkracht dat zich heeft opgehangen?’

‘De enigen die weten wat er met dat meisje is gebeurd, zijn het meisje zelf, degene die het gedaan heeft en Onze-Lieve-Heer. Mij hoor je niet zeggen dat ik een van die drie ben, en dat zou ik jou ook niet aanraden.’

Samantha vond het vreselijk als haar vader een toon aansloeg als die van een districtsadvocaat die een betoog afrondde. ‘Pap, ze heeft zichzelf in een schuur opgehangen. Dat is gewoon een feit.’

‘Waarom is mijn leven vergeven van koppige vrouwen?’ Rusty legde zijn hand op het mondstuk en zei iets tegen iemand.

Samantha hoorde de hese lach van een vrouw. Lenore, haar vaders secretaresse. Gamma mocht haar niet.

‘Goed.’ Rusty was weer aan de lijn. ‘Ben je er nog, schat?’

‘Waar zou ik anders zijn?’

‘Ophangen,’ zei Gamma.

‘Liefje.’ Rusty blies wat rook uit. ‘Zeg maar wat ik moet doen om dit alles beter te maken, en ik doe het meteen.’

Een oude advocatentruc: je laat de ander de oplossing voor het probleem bedenken. ‘Pap, ik –’

Gamma ramde haar vingers op de haak en verbrak de verbinding.
'Mama, we waren aan het praten.'

Gamma's vingers bleven rond de haak geklemd. In plaats van zich nader te verklaren zei ze: 'Denk maar eens na over de etymologie van de uitdrukking "de telefoon ophangen".' Ze pakte de hoorn van Samantha af en legde hem op de haak. 'Dan snap je ook wat er bedoeld wordt met "de telefoon opnemen" en dat dat soms niet in de haak is. En uiteraard weet je dat de haak een soort hefboom is, die een circuit opent zodra hij wordt ingedrukt, waardoor een oproep ontvangen kan worden.'

'De sheriff stuurt een patrouillewagen,' zei Samantha. 'Tenminste, dat gaat papa hem vragen.'

Gamma keek sceptisch. De sheriff was bepaald geen fan van de Quinns. 'Ga je handen wassen voor het eten.'

Samantha wist dat het zinloos was het gesprek gaande te houden. Tenzij ze wilde dat haar moeder een schroevendraaier pakte en de telefoon openmaakte om haar de werking van het schakelsysteem uit te leggen, wat in het verleden met ontelbaar veel kleine apparaten was gebeurd. Gamma was de enige moeder in de straat die zelf de olie van haar auto ververste.

Niet dat ze nog in een straat woonden.

Samantha struikelde over een doos in de gang. Ze greep naar haar tenen en klemde ze vast alsof ze de pijn eruit kon persen. Hinkend liep ze naar de badkamer. Op de gang kwam ze haar zus tegen. Charlotte gaf haar een stomp tegen haar arm, want dat was typisch Charlotte.

Het kreng had de deur dichtgedaan, en nu had Samantha een valse start, want het duurde even voor ze de badkamer had gevonden. De wc-pot was laag bij de grond en stamde nog uit de tijd dat mensen kleiner waren. De douche was een kunststof hoekcabine met zwarte schimmel tussen de naden. In de wasbak lag een bolhamertje. Zwart gietijzer brak door op de plekken waar het hamertje herhaaldelijk in de wasbak was gegooid. Gamma had uitgevogeld waarvoor het werd gebruikt. De kraan was zo oud en roestig dat je een klap tegen de knop moest geven om te voorkomen dat hij lekte.

'Die repareer ik dit weekend,' had Gamma gezegd, als om zichzelf een beloning te geven aan het eind van wat een zware week zou worden.